

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσωσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν διεύθυνσιν των.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Κάτωθεν τῶν ἱππέων ἡ ὁδὸς κατήρχετο ἐλαφρῶς κατωφερὲς πρὸς χωρίον κειμενον εἰς ἀποστασιν δύο χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ δάσους.

Ἦσαν, μέχοι καὶ αὐτῶν τῶν οἰκιῶν, λειμῶνες εὐθαλεῖς, τὸ χωρίον ὑψοῦτο εἰς τὸ μέσον μετὰ τῆς ἐκ γρανίτου ἐκκλησίας αὐτοῦ. τῶν καλυβῶν καὶ τῆς μικρᾶς ἐπαύλεως τοῦ Πενοέ.

— Κλίνετε τὴν κεφαλὴν, ὑπέλαβεν ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ. Εἶναι ἡ οἰκία διασήμων Βρεττανῶν. Διέπρεψαν εἰς πάσας τὰς μάχας ἦσαν φίλοι τῆς δουκίσσης Ἀννης καὶ τῶν γηραιῶν ἡγεμόνων τῆς Βρεττανίας.

— Πῶς ὀνομάζονται; ἠρώτησεν ὁ λοχαγός.

— Κερανδάλ.

— Ἦκουσα ἤδη τὸ ὄνομα τοῦτο.

— Πρὸ λοιπόν;

Ὁ δ' Ἑστρέλ ἀνεζήτησεν ἐν τῇ μνήμῃ του, ἀλλ' εἰς μάτην.

— Δὲν ἐνθυμούμαι, ἀλλὰ γνωρίζω τὸ ὄνομα τοῦτο. Ἦτο κατὰ τὸν πόλεμον. Θὰ ἴδω.

Οἱ πυργίσκοι τῆς ἐπαύλεως ἐφαίνοντο ἀνωθεν τῶν πέριξ μηλεῶν καὶ δρυῶν.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ στρατηγός, ὅστις διὰ τοῦ τηλεσκοπίου παρατήρει τὸ χωρίον, ζητῶ τὴν ἀδειαν νὰ ἐκφράσω μίαν γνώμην.

— Λέγετε!

— Νὰ καταλάβωμεν ἐξ ἐφόδου τὸν περὶστερῶνα ἐκεῖνον.

Δὲν σὰς προτρέπω, εἶπεν ἡ Καικιλία, διότι ὑπερασπίζεται ὑπὸ γενναίας φρουρᾶς. Οἱ ἄνδρεῖοι Βρεττανοὶ δὲν φοβοῦνται καὶ κτυπῶσι μετὰ πολλῆς δυνάμεως.

— Ἀς πέμψωμεν τὸν λοχαγὸν πρὸς κατόπτευσιν.

Εἰς τὰς διαταγὰς σὰς, στρατηγέ μου.

— Ἐστὲ εὐγενής, λοχαγέ, εἶπεν ἡ Καικιλία. Ἡ μάμμη μου ἦτο ἐκ τῶν Κερανδάλ.

— Βλέπω ἓνα χωρὶκόν, ὁ ὁποῖος ἐργάζεται πλησίον ἐδῶ, παρατήρησεν ὁ στρατηγός.

— Εἶναι ὁ βαρόνος Κερανδάλ, ὁ πρωτότοκος τῆς πτωχῆς ἐκείνης οἰκογενείας.

Καὶ ἀποτετιομένη τῷ δ' Ἀμβαρές, ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ προσέθηκε:

— Δὲν θὰ ἦτο καλὸν ἔργον ν' ἀνυψώσωμεν τοὺς ἀτυχεῖς αὐτούς, οἵτινες κατέπεσαν ἀπὸ τοιοῦτου ὕψους;

— Τίνι τρόπῳ;

— Σκεφθήτε.

— Λοιπόν! εἶπεν ἡ Καικιλία, εὗρον ἐγὼ τὸν τρόπον.

— Ποῦν;

— Βραδύτερον θὰ σὰς τὸν εἶπω, ὅταν θὰ εἴμεθα στενότερον συνδεδεμένοι καὶ καὶ θὰ δύναμαι νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ τὰ μυστικά μου.

— Δὲν θὰ βραδύνετε; εἶπεν ὁ κόμης τρυφερῶς.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ συνέσπασε τὰ χεῖλη.

— Τίς οἶδε; ἀπήντησε. Τὸ μέλλον ἀόρατον.

Ὁ δ' Ἑστρέλ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τοῦ στρατηγοῦ.

Διηυθύνθη καλπαζων πρὸς τὸ Πενοέ. Οἱ ἄλλοι ἠκολούθουν αὐτὸν ἐξ ἀποστάσεως.

Μετὰ τινα λεπτὰ ἡ περιοχὴ τοῦ Πενοέ εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ τῆς δεσποινίδος τοῦ Σαῖν Ζιλδὰς καὶ τῆς συνοδίας αὐτῆς.

Οἱ χωρικοὶ προέβαλον εἰς τὰς θύρας ἑκχαμβοί.

Ὁ πεταλωτὴς Κουσὰν ἀπεθαύμαζε τοὺς ἱππεῖς ἐκείνους καὶ ἀφῆκε τὸν πόδα τῆς ἀθλήας φορβάδος, ἣν ἐπεταλου ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ του· ὁ ἱερεὺς, φορῶν τὸ ἄλλοτε μελαν, νῦν δὲ ποικιλόχρουν ῥάσον του, ἔσπευσεν εἰς τὴν θύραν τοῦ κήπου του, μὲ τὸν λίσγον ἀνὰ χεῖρας διὰ νὰ ἴδῃ καὶ οὗτος τὴν συνοδίαν. Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ παιδία ρακένδυτα ἐπλησίαζον τοὺς ἱππούς, ἡ δὲ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ προσηγόρευεν ἕκαστον τούτων ἰδίᾳ.

Ὁ δ' Ἑστρέλ εἶχε περιέλθει τὴν ἐπαυλιν τῶν Κερανδάλ καὶ δὲν ἀνεφαίνετο.

Εἶχε σταματήσει ἐνώπιον εἰδους τινὸς πύργου βλέποντος πρὸς τοὺς ἀγρούς.

Οὐδὲ τ' ἀπειρόκαλλα ἀετώματα, οὐδ' αἱ ἀγροτικαὶ ὑδρορροαὶ, οὐδ' οἱ ἀνεμοδείκται τῆς στέγης ἀπησχόλουν αὐτόν.

Εἰς τὸ κοῖλωμα παραθύρου τινὸς τοῦ πρώτου πατώματος εἶδε τὴν κεφαλὴν εὐειδεστάτης κόρης μὲ μελανὴν κόμην καὶ μεγάλους ὀφθαλμούς, εἰς οὓς ἐφαίνετο ὁ πόθος τῆς γυναικός, ἣτις γνωρίζει ὅτι εἶναι ὠραία καὶ βλέπει ἐαυτὴν συντριβομένην ὑπὸ τῆς πολυτελείας τῶν ἄλλων γυναικῶν, ἃς δὲν δύναται νὰ πλησιάσῃ καὶ ζηλοτυπεῖ ἐν τῇ ἀθρότῃ αὐτῆς.

Ἦτο ἡ Ἀγνή, ἣτις εἰργάζετο εἰς τὸ δωμάτιόν της, φέρουσα ἐσθῆτα μικρᾶς ἀξίας, ἐξ ἐκείνων, ἃς τὰ μεγάλα ἐμπορικὰ καταστήματα πωλῶσι κατὰ μυριάδας.

Ἀκούσασα τὸν καλπασμὸν ἱππου, προέβαλλεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἔβλεπε μετὰ περιεργείας τὸν ἐκεῖ ἱστάμενον ἀξιωματικόν.

Ὁ δ' Ἑστρέλ ἠτένιζεν αὐτὴν μέχρις οὗ κατέφθασαν αὐτὸν οἱ συνοδοιπόροι του. Ἀνεμίχθη τότε εἰς τὸν περὶ τὴν Καικιλίαν ὄμιλον.

Πρότερον ὅμως ἀπέστειλε διὰ τοῦ ἀκρου τοῦ μαστιγίου του, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ. ἀδιόρατον φίλημα τῇ Ἀγνῇ, ἣτις ἐρυθρίασασα ἀπεσύρθη τοῦ παραθύρου.

Οἱ ἱππῶται ἔσπευσαν πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς πλατείας ἐξεταζόντες τὴν γραφικότητα τῆς ἐπαυλιν, ὅτε δὲ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔδωκε τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως, ὁ δ' Ἑστρέλ ἔμεινεν ὡς ὀπισθοφυλακῇ.

Βαίνων πλησίον τῆς ἐπαύλεως εἶδε τὴν Ἀγνήν, ἣτις ἐπλησίασε πάλιν εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐπεμψεν αὐτῇ ἄλλο φίλημα μετὰ νεύματος, ὅπερ ἐσήμαινε σαφῶς:

— Θὰ ἐπανέλθω.

ΙΘ'

Μία συνέντευξις.

Ὁ στρατηγὸς ἔνευσε τῷ δ' Ἑστρέλ, ὅστις ἐπλησίασεν.

— Εἶναι ὠραία ἡ χωρική; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ποία χωρική, στρατηγέ μου;

— Ἐλα, ἄφετε τὰ μυστικά. Βλέπω ἄρκετὰ καλὰ καὶ μακρόθεν καὶ εἶδα τὴν κόρην ἐκείνην εἰς τὸ παράθυρον.

— Ναί, στρατηγέ, εἶναι ἐξαισία! Ἀδύνατον νὰ ἴδῃ τις ὠραιότεραν κόρην!

— Καὶ θὰ ἔλθετε ἀποψε νὰ τριγυρήσετε ἀπ' ἐδῶ, παλληκάρι μου;

— Διάβολε! στρατηγέ, ἐκτός ἂν μὲ παραδώσετε εἰς τὴν παιδαγωγόν.

— Σοῦτ!

— Φαίνεται ὅτι καλὰ πηγαίνει ἡ δεσποινὶς Σιμονέ.

— Σοῦτ!

— Ἡ κυρία δὲ Ρεβίλ εἶναι θελκτικωτάτη, ἀλλ' ὀλίγον δύσκολος.

— Εἶναι ἄρκετὰ ὠραία ἡ ὑποκόμησης καὶ ἔχει καὶ εἰσοδήματα!

— Ναί, ἀλλ' εἶναι σπουδαῖον πρᾶγμα ὁ δῆμαρχος καὶ ὁ ἱερεὺς. Εἶμαι στρατιωτικὸς καὶ ἔπρεπε νὰ ἦμαι γενναῖος. πλὴν φοβοῦμαι τὸν γάμον.

— Ἐχετε δίκαιον· καὶ ἐγὼ ἀπέφυγα πάντοτε τὸν γάμον. Ἀλλ' εἶναι καὶ ἡ βαρωνίς, νέε μου ἐρωτότροπε.

— Ποία;

— Ὁ στρατηγὸς ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τοῦ λοχαγοῦ.

— Ἡ Φοντραίλ!

— Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ εἰπώμεν τὴν ἀλήθειαν, στρατηγέ μου, τὴν εὕρισκω ὀλίγον ὠριμον.

Ὁ Σαμπερζὸ ἀνηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου του.

— Λοιπόν, νεανία, τί εἶμαι τότε ἐγώ;

— ὦ! δι' ὅμας, στρατηγέ, διαφέρει τὸ πρᾶγμα. Εἰσθε ἄρκετὰ νέος καὶ ἀκμαῖος.

— Κόλαξ!

— Ἀλλ' ἡ περιστέρᾳ ἐκείνῃ τῆς ἐπαύλεως, τί καλλονή! Καὶ ὄχι ψιμυθιωμένη! Τί ὀφθαλμοί, στρατηγέ μου! Τί δὲν θὰ ἔκαμνα...

— Ἀλλ' ἡ ἐπαυλὶς ἔχει ἰσχυρὰν φρουράν, ὡς εἶπεν ἡ δεσποινὶς Καικιλία.

— Θὰ τὴν ἐνίκων ἄνευ κινδύνου, ἀνεφώνησεν ὁ ἀξιωματικός.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἦν εἰς τινὰ ἀπ' αὐτῶν ἀπόστασιν.

Ὁ στρατηγὸς κατέφθασεν αὐτήν.

— Εἶπατε περὶ ἀνθρώπων γενναίων τῆς ἐπαύλεως ἐκείνης, φιλότατη δεσποινίς, εἶπε.

— Βεβαίως, εἶναι γενναῖοι μαχηταὶ ἀπὸ πατρὸς εἰς υἱὸς καὶ δὲν συμβουλεύω κανένα νὰ προκαλέσῃ ἔριδα μὲ αὐτούς.

— Τί εἶδους ἄνθρωποι εἶναι;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν δύο ἄνδρες ἐφάνησαν ἐξερχόμενοι μικροῦ τινος δάσους, φέροντες ἐπὶ κορμοῦ δένδρου προσδεδεμένον μικρὸν κάπρον.

Ἦσαν οἱ ἄδελφοὶ Ἰάκωβος καὶ Κορεντίνος, ἀκολουθούμενοι ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτοῖς κυνὸς Μιρώ. Ἦσαν ἀμφότεροι ἀπειροκαλῶς ἐνδεδυμένοι.

Τὰ ὄπλα ἐπ' ὤμων φέροντες καὶ τὸν κορμὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς κρατοῦντες ἐβάδιζον ἀμερίμνως καὶ ἐλευθέρως, ὡς μὴ ἐβιάσταν οὐδέν.

— Ἰδοὺ ἐν μέρος τῆς φρουρᾶς τῆς ἐπαύλεως, εἶπεν ἡ Καικιλία Μὴ τοὺς κηρύξετε τὸν πόλεμον, διότι θὰ μετανοήσετε.

— Χμ! ἐφ' ὅρισεν ὁ στρατηγός, ῥίπτων ἐμφαντικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ λοχαγοῦ. Ἡ κατάκτησις, φίλε μου, τῆς κόρης εἶναι δύσκολος.

— Ὅσῳ περισσοτέρας δυσχερείας ἔχει ἡ ὑπόθεσις, στρατηγέ μου, τόσῳ μεγαλύτερα ἔσεται ἡ εὐχάριστος. Ἡ ἐπιθυμία μου ἦν μετρία ἤδη κατέστη βία.

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἔβαινον τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἣν καὶ ἡ ἑφιππος συνοδία, κατερχομένη ὁμῶς πρὸς τὸ Πενόε, ἐνῶ ἡ Καικιλία καὶ οἱ ἱππεῖς ἀνῆρχοντο πρὸς τὸ Σαῖν-Ζιλδᾶς.

Δὲν θὰ ἐβράδυνον λοιπὸν νὰ συναντηθῶσιν.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος ἀφῆκαν χαμαὶ τὸν κάπρον καὶ ἔστησαν παρὰ τὴν ὁδόν, ἐν' ἀφῆσσι διυδοῦν τὴ συνοδίαν.

Ἀλλ' ὅτε ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἥ τις εἶχε προχωρήσει καλπάζουσα, ἐφθασε πλησίον τοῦ Κορεντίνου, ἐσταμάτησε χαιρετῶσα αὐτὸν διὰ νεύματος τῆς χειρὸς.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ Σαῖν-Ζιλδᾶς; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Ὅχι, δεσποινίς. Τὸ Σαῖν-Ζιλδᾶς φυλάσσεται καλῶς, καὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κυνηγῶμεν ἐκεῖ.

— Ἀληθῶς, τοιαύτη εἶναι ἡ διαταγὴ τῆς μητρὸς μου. Γνωρίζετε, ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν μου δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ διατάξω. Δὲν συνειθίζω, ἄλλως τε, νὰ ἀντιλέγω εἰς τὴν μητέρα μου. Ἐχει ἐνίοτε ἰδέας, τὰς ὁποίας δὲν συμμερίζομαι, ἀλλὰ σέβομαι. Δὲν εἴμεθα συγγενεῖς, Κορεντίνε;

Ὁ Κορεντίνος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐτήρει ἐχθρικὴν στάσιν.

Ἐκείνη, τοῦναντίον, ὠμίλει ἡρέμα, μετὰ θάρρους, ἐνίοτε δὲ ἡ φωνὴ τῆς προσελάμβανεν ὕψος τρυφερότητος.

Εἰς τὴν τελευταίαν φράσιν ὁ Κορεντίνος

ἢ στήνθη οἶανσι ῥίγος διατρέχων τὰς φλέβας του.

— Σὰς εὐχαριστῶ ὅτι τὸ ἐνθυμεσθε.

— Οὐδέποτε τὸ ἐλησμόνησα.

Ὁ Κορεντίνος ἦτο ἀληθῶς ὠραῖος. Τὰς τελευταίας λέξεις, εἰς δὲ ἀπήντησεν ἡ Καικιλία, προέφερε μετὰ πολλῆς εὐγενείας.

Οἱ ἱππεῖς ἐπλησίασαν.

Ἡ κυρία δὲ Ρεβίλ παρετήρει τοὺς λαθροθήρας καὶ τὸ θήραμα.

— Ὁ ἀγριώτερος ὄλων, εἶπεν εἰς τὸ οὖς τοῦ στρατηγοῦ, εἶναι τὸ ζῶον ἐκεῖνο.

— Ἰδοὺ εἰς ἐξάκτιστος σωματοφύλαξ, ὠραία μου κυρία, εἶπεν ὁ στρατηγός μετ' ἐνθουσιασμοῦ, δεικνύων τὸν Κορεντίνον.

Καὶ καλῆσας τὸν δ' Ἐστρέλ ἔδειξεν αὐτῷ τοὺς δύο ἀδελφούς.

— Προσοχή! εἶπεν αὐτῷ. Μὴ δεῖξῃς σημεῖον ἔχθρας!

— Νομίζω ὅτι εἰς τῶν προγόνων τῶν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν μάχην τῶν Τριάκοντα, ἀνέκραξεν ἡ νεαρὰ χήρα.

— Ναί, κυρία, εἶπε ψυχρῶς ὁ Κορεντίνος.

— Ἐρρονεύθη;

— Ὅχι, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Ἰάκωβος, ἐρόνευσεν ἄλλους.

Τὸ ὕψος τοῦ Ἰακώβου ἐπροξένει ῥίγος.

— Μοὶ ἐφάνη ὅτι φωνάζει ὁ κάπρος, εἶπεν ὁ δ' Ἐστρέλ. Ἄς φύγωμεν.

Καὶ ἀπῆλθε δρομαίως πρὸς τὸ δάσος χαιρετῶν τοὺς δύο Κερανδάλ.

Οἱ ἄλλοι ἐμυμήθησαν αὐτόν.

Ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ ἔμενε τελευταία.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἠθέλησε νὰ μείνῃ πλησίον τῆς, ἀλλ' ἐκείνη ἀπέπεμψεν αὐτὸν λέγουσα:

— Ἐχω δύο λέξεις νὰ εἶπω εἰς τοὺς κυρίους αὐτούς. Προχωρήσατε καὶ θὰ σὰς φθάσω.

Καὶ ἀφοῦ ἔμεινε μόνη:

— Κορεντίνε, εἶπεν ἐπιτακτικῶς καλοῦσα αὐτὸν διὰ νεύματος.

Ἐκείνος ἐπλησίασε κρατῶν εἰς τὴν χεῖρα τὸν πῖλον.

Ἡ Καικιλία ἔκυψεν ἐκ τοῦ ἐφιππίου τῆς:

— Ἐχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω, εἶπε ταχέως.

Ὁ Κορεντίνος προσέκλινε σιωπῶν.

— Ἐλθέ νὰ μὲ ἴδῃς αὔριον.

— Εἰς τὸν πύργον;

— Ὅχι.

— Ποῦ λοιπόν;

Ἐκείνη ἐσκέφθη ὀλίγον.

— Εἰς τὴν Μαγευμένην Πέτραν, εἰς τὴν χέρσον.

— Πότε;

— Τὴν ὀγδόην τῆς πρωῆς.

— Θὰ ἔλθω.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ὁ Μαρχίσιος, ὅστις εἶχε τρέξῃ ὀπλισμένος, ὅπως ἀμφισβήτησεν τῷ Μαμφρέδῃ τὴν εἰσοδὸν, ἰδὼν αὐτὸν προχωροῦντα ἀπειλητικόν, μετέβαλε γνώμην καὶ γονυπετήσας ὑπέβαλεν αὐτῷ, ὡς κυρίαρχῳ, τὰ σεβάσματα του.

Ἡ ἀπόκτησις τῆς Λουκερίας μετέβαλε τὰς τύχας τοῦ Μαμφρέδου. Οὗτος εὐρὼν ἐκεῖ μέγαν θησαυρὸν καὶ χρησιμοποίησας αὐτὸν λίαν συνετῶς, ἐσχημάτισεν ἐν βραχεὶ ἰσχυρὸν κόμμα — διότι ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ τόπῳ τὰ χρήματα ὑπῆρξαν τὸ κύριον τοῦ πολέμου ἐφόδιον — καὶ πάντοτε εὐρίσκονται ἄνθρωποι δημοπρατοῦντες τὴν ψυχὴν τῶν καὶ προσφέροντες αὐτὴν εἰς τὸν πλειοδοτήσαντα.

Ὁ Πάπας ἀπέστειλεν ἀμέσως στρατὸν ὑπὸ τὸν καρδινάλιον τοῦ Ἀγίου Εὐσταθίου, ὅπως καταβάλῃ τὸν Μαμφρέδην ἐν αὐτῇ τῇ ἀρχῇ τοῦ μεγαλείου του.

Τὸν στρατὸν τοῦτον ἠκολούθει καὶ ὁ Βερτόλδος.

Ὁ Μαμφρέδης ἐφκίνητο παρεσκευασμένος πρὸς πόλεμον. Ὁ μαρκήσιος τοῦ Χόχεμπεργ, ἐξακολουθῶν πάντοτε νὰ διαδραματίζῃ τὸ αὐτὸ διπλοῦν πρόσωπον, ἔπεμψεν ἓνα τῶν πιστοτέρων ἀνθρώπων του πρὸς τὸν πρίγκηπα τοῦ Τάραντος, ὅπως διαπραγματευθῇ μυστικῶς μετ' αὐτοῦ.

Ὁ πρίγκηψ ἀπήντησεν ὅτι προθύμως θὰ τὸν ἐδέχετο σύμμαχόν του· ὅτι πάντοτε τὸν ἐθεώρησεν ὡς προσφιλέστατον ἀδελφόν καὶ φίλον· ὅτι ἐγίνωσκε καλῶς τὴν ἰσχὺν τῶν περιστάσεων, ὅπως μὴ ἐνοχοποιήσῃ τὸν Βερτόλδον διὰ τὴν παρελθούσαν διαγωγὴν του. Ὁ μαρκήσιος ἠρκέσθη εἰς ταῦτα, φρονῶν ὅτι λίαν ἐπιτηδείως ἐξησφαλίσθη κατὰ παντὸς ἐνδεχομένου, διότι, εἰ μὲν ἐνίκα ὁ Μαμφρέδης, ἦτο ἐν τῷ κρυπτῷ φίλος του, εἰ δὲ ἐνίκα ὁ Ἰννοκέντιος, ἦτο ἐν τῷ φανερῷ φίλος αὐτοῦ. Ἐν τούτοις, ὑποθέτων ὅτι ὁ ἐχθρὸς ἐπανεπαύετο ἐπὶ ταῖς φιλικαῖς αὐτοῦ διαβεβαιώσεσιν, ἔπεμψεν ἰσχυρὸν ἀπόσπασμα ὑπὸ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Ὀδδον, ἵνα καταλάβῃ θέσεις τινὰς ἐν τῇ χώρᾳ τῆς Λουκερίας.

Ἀλλ' ὁ Μαμφρέδης ἦτο ἀγρυπνος. Πληροφορηθεὶς τοῦτο, ἐξεστράτευσε ἀμέσως, κατετρόπωσε τὸν Ὀδδον καὶ κατεδίωξεν αὐτὸν ἄχρι τῆς Κανόσας. Εἶτα καταλιπὼν αὐτὸν ἐν οἰκτρᾷ καταστάσει καὶ εἰς μέρος, ὅθεν δὲν ἠδύνατο νὰ συνενωθῇ πλέον μετὰ τοῦ κυρίου σώματος, ἐπέπεσε κατὰ τοῦ Βερτόλδου καὶ μετὰ δίωρον